

[Alsing Andersen.]

saaledes er Standpunkterne i vore Broderpartier i de paagældende Lande.

Jeg behøver kun at minde om, at Partierne i Norge, Holland og Svejtis i deres praktiske Politik staar paa fuldkommen samme Standpunkt som det danske Socialdemokrati. Men lad mig tage Finland. Finland er der gjort et stort Nummer af i den konservative Presse og i Venstrepressen. I 1926 var der forelagt Udkast til en Betænkning til det finske Socialdemokratis Kongres, hvori man hævdede visse af de Synspunkter, som i mange Lande var raadende i Partiet før Krigen, Verdenskrigen — det har vi aldrig benægtet —, den Tanke, som Jaurès og Bebel havde om Folkehæren, om Militset som den Ordning, der var bedst egnet til at opretholde Freden og formindske Fredsfaren. Der blev gjort et stort Nummer af det i Venstrepressen og i den konservative Presse. Denne Presses Læsere har bare aldrig hørt, at det finske Socialdemokratis Kongres pure forkastede denne Betænkning og gav Partibestyrelsen til Opgave at fremkomme med et Program paa et ganske andet Grundlag.

Nu vil jeg ingenlunde svinge mig saa højt op som det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen, der talte om Censur, om Regeringens Lyst til Censur. Aa nej, jeg tror saamænd ikke, det er af Lyst til Censur, at den konservative Presse og Venstrepressen ikke har givet deres Læsere disse Onlysninger, det er selvfølgelig paa Grund af Pladsmangel, men det er maaske alligevel rimeligt gennem et Citat at bekendtgøre overfor det høje Tings Medlemmer, hvorledes Enden blev paa Diskussionen i Finland.

Formanden: Jeg maa henstille til det ærede Medlem efter Oplæsningen af dette Citat at standse med Oplæsningen af Citater.

Alsing Andersen: Jeg skal rette mig efter den højtærede Formands Henstilling, idet jeg, hvis mine Modstandere ikke mener at være tilfreds med denne Samling af Citater, kan forberede dem paa, at jeg har flere i Behold, hvis Krigen skal fortsættes. Det finske Parti vedtog altsaa et Program, hvori det hedder:

„For at lette den almindelige internationale Situation bør der uopholdelig foretages de størst mulige Indskrænkninger af Stridskræfterne og de militære Udgifter, uden at man afventer den almindelige Afrustning. Ogsaa i Finland bør Bestræbelserne af al Magt virke i

denne Retning, saa meget mere som Finlands Militærvæsen — skønt det betyder en tung Byrde, der er til Hinder for Folkets Udvikling — alligevel ikke i Luft- og Gaskrigens Tidsalder vil formaa at beskytte Landet i længere Tid i en Krig mod en Stormagt“.

Jeg skal her standse med Citaterne, men, som sagt, erklære mig beredt til at fortsætte, hvis det bliver nødvendigt.

I Sverige foregaar der i Øjeblikket i det svenske Socialdemokrati netop Drøftelse om en Undersøgelse af Betingelserne for en endnu kraftigere Nedrustning end den, der allerede er gennemført. Jeg skal minde om, at der i de seneste Maaneder i det socialdemokratiske Parti i Frankrig er gennemført en overordentlig kraftig Afrustningskampagne, saa kraftig med Hensyn til Plakater, med Hensyn til Avisartikler om den kemiske Krigs Virkninger, at de ærede Medlemmer Hr. Ole Bjørn Kraft og Hr. Pürschel vilde falde om af Forargelse, hvis det danske Socialdemokrati blot tilnærmelsesvis havde ført en lignende Agitation om Giftgaskrigens Virkninger. Og jeg skal tillade mig at henvise til, at det belgiske Socialdemokrati netop i disse Dage gennem en Kommission har indstillet til Kongressen et Program, hvori man paa det nationale Omraade, det vil altsaa sige i den praktiske Politik indenfor Belgiens Grænser, kræver Gennemførelsen af et Program, som i Overensstemmelse med Landets internationale Forpligtelser skal tilvejebringe Ligevægt i Rustningerne ved Rhinen; og hvad vil det sige andet end en Nedsættelse af Belgiens Rustninger til at være i Niveau med det, som Folkeforbundet har paalagt de tvangsafrustede Stater, først og fremmest Tyskland?

Dette er selvfølgelig, som jeg sagde, formastelig Tale, men det er Kendsgerninger, som ikke alene viser de paagældende Partiers Stilling overfor det danske Partis Afrustningspolitik, men som viser, at de socialdemokratiske Partier i de paagældende Lande selv fører en effektiv Kamp for at naa til Gennemførelse af Afrustningen, og det, jeg her har fremført, viser, at jeg har haft Ret i mine Betragtninger over de socialdemokratiske Partiers Politik, og viser, hvor uberettiget den Anvendelse har været, som vore Modstandere har gjort af Udtalelser, som er faldet i de paagældende Lande.

Set paa hele denne Baggrund tror jeg, det er en stor Misforstaaelse af de Konservative og af deres Venner i Udlandet at tro, at de ved at blæse i de gamle Lurer kan faa Holger Danske til at vaagne. Jeg tror